

DE TOT ARRÉU

CONEXEN Á 'N MORA?

—¿Quin Mora? ¿Lo del ase?

—Sí, prou, bon ase. Un Mora que la deu saber molt llarga, perque may se cansa de pidolar ¡Y quin pidolar, com hi ha mon! Fa molts anys que no 'ns dexa á sol ni á sombra, y per fi diuhen que sortirà ab la seva, y Espanya tindrà de abonarli... res, una friolera, mes de set milions de pecetes.

Y d' aqó (segons diuhen), podrem darne les gracies á don *Sagismundo*, qui essent ministre d' Estat, quan s' iniciá exa qüestió, no sapigué despenellegarse 'n y ho va portar tant mal com va saber.

Y entre 'n Mora, Mora, Mora;
entre 'n Mora y en Moret,
paga 'ls plats trencats Espanya;
y 'ns fan fer un bon gemech.

Ablo títol de «*Que passa en Pons*», havem rebut una mena de carta firmada per persona complertament desconeguda pera nosaltres. Lo que diu la tal carta, no interessa certament á nostres lectors, puix aquests acostuman passar la bugada cadascú á casa seva, y per altra part, si la publiquessem, no podríam menys de insertar també la contestació dels altres, y axó convertiria á la nostra BARRETINA en un camp de batalla de draps bruts, que val mes que cada qual se'ls guardi á casa seva.

Per tals rahóns, nos abstenim de publicarla, renunciand á vendre 'ls cent exemplars que 'ns demana, demostrantli ab axó, que aquest setmanari no te per objectiu la especulació.

La setmana passada, morí en aquesta ciutat lo popular autor dramàtic y celebrat poeta en Frederich Soler, més conegut ab lo pseudonim de Pitarrá. Nombroses son les produccions del seu ingeni, ab que ha enriqueit al teatre catalá. Ses poesies han sigut premiades en molts certámens, havent guanyat lo títol de Mestre en Gay Saber, en los Jochs Florals. En 1888 la Real Academia Espanyola acordá per unanimitat, que s' adjudiqués á n' en Soler lo premi de 5000 pecetes, per son precios drama «Batalla de Reinas.» Es de playner que l' esperit relligiós, que alena en lo poble catalá y que tant al viu se manifesta en les «Joyes de la Roser» no informés sempre les produccions del celebrat autor de aquesta hermosa composició dramática. Ab tot, les lletres catalanes están de dol y la mort de 'n Soler es una pèrdua irreparable pera Catalunya.

LA BARRETINA, entusiasta per les glories de la patria, s' uneix de cor, al sentiment general que ha causat exa pèrdua, y prega á Deu per l' ànima del finat (A. C. S.).

Lo Exm. é Ilm. Senyor Bisbe de Menorca ha prohibit la revista espiritista que ab lo títol de *La Estrella Polar* se publica á Mahó.

Lo Centre Catalá Vilafranquí ha publicat lo cartell del Certámen científich-literari que celebrará lo dia 31 d' Agost prop vinent. Dit cartell fa menció de dotze premis y diferents accessits que seran adjudicats ab arreglo á les condicions en lo mateix contingudes. Los treballs se remetrán al secretari del Jurat, don Joaquim Graells, carrer de la Palma, núm. 21, Vilafranca, abans del dia 15 d' Agost.

Un periódich recomana l' us de la seba, com á bon remey pera la virám, puix al oli essencial que conté, se li atribuehen qualitats terapéutiques de primer ordre, pera gorir les malalties de la gola que solen esser les qui fan *net* en molts corralis. Lo régimen es molt senzill; una ó dues vegades á la setmana, se pica molt menuda la seba, 's barreja ab farina y se 'ls hi dona. Ab aqó se conser-

ven les gallines, ab excelents condicions pera engraxar, pondre ous y covar. ¡A probarho, pagesos barretinayres!

Pera que 's comprenga la influencia del judahisme á França, y de quin modo pot portar á cap ses persecussions y satánichs decrets contra la Iglesia católica, doném, á continuació, los noms de 'ls redactors dels grans periódichs de París.

En *La República Francesa*, lo juheu Von Reinach, diputaty gendre del famós banquer Reinach, complicat en les negociacions del Panamá. En *La Llanterna*, lo juheu Mayer, director del mes asquerós dels periódichs. En lo *Gaulois*, los juheus Artur Mayer y Bloch. En *La Nació*, los juheus C. Dreyfus, pres á Mazas, y P. Dreyfus. En *L'Eco de Paris*, los juheus Simon y Bäuer. En *Le Paris*, los juheus Straus y Clotz. En lo *Figaro*, periódich de la gent aristocrática, los juheus Bern y Rosenthal. En lo *Gil Blas*, lo juheu Abraham Dreyfus. En *Le Matin*, lo juheu Edward. En *Le Journal*, lo juheu Bernheim. En *Le Bienement*, los juheus Schrob y Ceerbeer. En *XIX Siècle*, lo juheu Straus. En *La Petite Presse*, lo juheu Cremieux. En *Le Rappel*, lo juheu Hement. En lo *Radicat*, los juheus Simon é Hirsch. En lo *Voltaire*, lo juheu Klotz. En *La Verdadera Paraula*, lo juheu Singer. En *Le Jour*, lo juheu Bhyson.

Molts católichs criden á París contra 'ls juheus, y no obstant, còmpren ó son suscriptors de aquests periódichs, lo qual, per desgracia, també succeheix á Espanya.

Traduhim de *La Semana Católica*, de Valencia:

«Hermós exemple.—A Saragossa lo batalló de Gerona, abans de marxar á Cuba, implorá la protecció de la Santíssima Verge, ohint una missa en lo Temple del Pilar. Les senyores saragossanes donáren comiat als soldats que van á defençar la integritat de la patria, repartinloshi medalles y rosaris.

A Santander, lo Senyor Bisbe dirigí la paraula á les tropes expedicionaries, en la Catedral, assistint á aquest acte relligiós tota la guarnició.

A Cadis y á Málaga, també s' ha despedit l' exèrcit, com á cristiá y com á creyent.»

Lo Exm. senyor Governador Civil prosseguint sa caritativa y moralisadora tasca, ha tingut lo bon acert de prohibir que les noyetes menors de quinze anys se dediquen á la venda de flors pels cafés y altres establiments públichs, de aquesta ciutat.

Un candidat nacional liberal alamaný, feya son discurs-programa á Hebede, poblet casi enterament protestant. No sabia parlar d' altra cosa que de les doctrines morals dels jesuites. De sobte, un vicari, lo reverent Voechter, s' alça, demana la paraula, y fa al orador exes tres preguntes:

1.ª ¿Conexen cap jesuita?—2.ª ¿Haveu assistit á algun sermo de un jesuita?—3.ª ¿Haveu llegit un libre de algun jesuita? Lo candidat restá sens paraula, mes apretat pel vicari, tingué de respondre negativament. Va esser una derrota complerta y 'l vicari obtingué una gran ovació.

A n' aquest candidat li recomaném la següent nova:

Lo Govern del Illinois (Estats-Units) va á demanar un crèdit de 60,000 franchs pera alçar un monument á un Pare de la Companyia de Jesús. Aquest relligiós era francès, y 'l monument s' alçarà á Xicago.

La explicació es aquesta: Xicago, que avuy compta ab 1.200,000 habitants, deu son origen al P. Marquette, evangelisador del Canadá, qui en 1673 va explorar la vall del Mississipi.

Sembla estrany que mentres los paysos protestants alcen estatuas á un Pare jesuita, los governs que 's diuhen católichs, perseguen á les Congregacions relligioses y particularment á la ínclita Companyia de Jesús.

Lemmi, lo quefe suprem de totes les sectes, ha nombrat deu concellers pera que l' ajuden á dirigir los assumptos referents al govern y régimen

de la masonería universal. Un de aquests concellers que aconcullen á un juheu y á un lladre (conomená á Lemmi la h.: Diana Vaughan), es el D. Miquel Morayta! Y D. Miquel Morayta es el tetràtich de la Universitat de Madrit, y l' Estat que 's diu católich, lo paga ab dinérs dels católichs, mentres éll va descristianisant al jove que passa per sa aula!

SET-CIENCIAS.

LA MORT D' UN VALENT

Lema: REQUIESCAT IN PACE.

Igalada está de dol
pél fill que acaba de pèdre,
del arbre de sos valents
era la fulla darrera:
mes ¡ay! lo baf de la mort
l' assecá llensantia en terra;
per xó está desconsolada,
per xó de sos ulls plor vessa.
Ben clá ho diuhen las campanas
qu' als cims dels cloquers brandejan,
ab son funeral resso
simulant clamors y quexas.

Carrer de la Soletat
per entre sas casas vellas,
caminant tot poch á poch
un tetrich corteig se 'n entra.
Quatre homes duhent lo mort
á los capellans seguexen;
gran gentada al seu devant,
gran gentada al seu darrera,
Tant los homes com las donas,
tant los vells de blanca testa
tant los nins de cabells rossos,
tothom vá vestit de negre.
La bandera del Sant Christ,
damunt de la caixa extesa,
rebrugada per los anys
los forats encara ostenta
de balas y de granadas
de las legions extrangeras,
y matisada se véu
per tacas de sanch ja negre;
sanch d' aquells igualadins
que defensar sapiguéren
los sagrats drets de la patria
al fort crit de ¡Independencial
esferehidas dexant
á las áligas francesas...

Ja hi son aprop... ja hi arriban....
ja per lo portal se 'n entran....
ja lo fosser cava 'l clot
mentres tots pél finat resan.

Ab dos brancas de llorer
una gaya creu n' han feta
y al bell mitj del clot la posan,
quan ja está cubert de terra.
Ab lo cim senyala al cel,
Igalada te á la dreita,
y envers los penyals del Bruch
l' altre brás extén severa,
com pera fer remembransa
á tot hora, als que la vejan,
de que allí conquerí 'l vell
gloria inmarcessible, eterna.

Igalada está de dol
pél fill que acaba de pèdre,
del arbre de sos valents
era la fulla darrera:
mes ¡ay! lo baf de la mort
l' assecá llensantia en terra;
per xó está desconsolada,
per xó de sos ulls plor vessa.
Ben clá ho diuhen las campanas
qu' al cims dels cloquers brandejan,
ab son funeral resso
simulant clamors y quexas.

JOAN RIBAS CARRERAS.

VÍCTIMAS DEL LLIBERALISME

DRAMAS INÈDITS

NA horrible blasfemia que ressoná dins del pati de ma casa payral, feu axecar á mon pobre pare (que al cel sia) de la cadira ahon seya y dirigintse al grupo de treballadors que llavors allí dinavan los reptá ab duresa per son escandalós procedir y falta de respecte, no tant sols á nostre Deu y Senyor, si que també á la casa que 'ls hostatjava.

—He sigut jo, digué ab descaro, un manobre jove encara, entaulantse ab tal motiu una acalor-

rada discussió entre ell y mon pare, que acabá veient precisat á donarli l'ordre de que immediatament dexés de treballar á utilitat seva.

Recordo com si fos ara que ab gran aplom y serenitat, y bo y ensenyant un número de la *Campana de Gracia*, va esclamar ab veu ayrada: «Ja s'ha acabat la llana»—miréu 'ls bólits lo que son, y al dir axó senyalá unas ridiculas caricaturas de capellans.

Com acostuma succehir, tantost fou fora, sos companys matexos esplicaren la fé que aquell desgraciat tenia posada en la bandera de la gloriosa revolució septembrina, llegia per suposat y s'empassava ab lo mateix afany que 'ls tocinos ho fan ab lo sagonet, totas las escandalosas, utópicas y pornogríficas produccions que en forma de periódichs y folletos publicavan llavors quatre *afamats* escriptors de xavo 'l rengle.

Eran mes grans encara sas conviccions *esquiladas*, puix s'havía casat civilment ab una despreocupada com ell, y dos criaturetas que llavors d'aquest matrimoni tenia, havian rebut també 'l bateig civil d'un empleat del Registre, imposant-los los noms de *Emancipació* al noy y *Llibertat* á la noya.

Tal era 'l grau de esquilament d'aquell infeliç manobre, que quasi podem calificarla d'afeytadura á repél, y fou tan extraordinaria l'impressió que á mos dinou anys me causá escoltar semblants desatinos, que be puch assegurar no s'havía esborrat may mes de mon cor tan amarga recordança.

Una de las ocupacions de molts joves *llanuts* durant algunas horas, cada diumenge (cosa que segurament deuen ignorar la gent de *Esquellans y Campanas*) es la visita als pobres malalts del hospital de Barcelona, y aquesta ignorancia es imperdonable tractanse de 'ls que sempre buscan fins als recons de escombrerías de 'ls convents, puix han de saber que 'ls Pares de la Companyia de Jesus han establert tan santa obra entre 'ls joves congregants de San Lluís Gonçaga.

«Qué tristas passen las horas pera aquells sers desgraciats, víctimas de crudel malaltia! Quan los sufriments propis los dexan, patexen pels dels altres, vegent cambiar potsé sovint ab gran pena algún vehí de llit.

Allí no hi ressonan cants flamenchs ni s'fan discursos ampulosos sobre democracia, l'home ven clarament las miserias de la vida, cayentli devant de sos ulls, al vent de la realitat, las fulls secas, símbol de ilusions, alimentadas per 'ls enganyosos arbres, que las falsas teorías propaladas pels vils explotadors de la bona fé de nostres obrers, han forjat en son enteniment. Allí sols brillava y ha sigut pregonada per los homes mes ateos, pura y radiant, esplendorosa y potent, la caritat cristiana.

«Quántas planas podriam escriurer sobre las virtuosas germanetas que vetllan moltes vegadas la malaltia de qui abans d'entrar allí mes las ha rebaixadas!

Ni una sola persona amiga, s'havía acostat á aconsolar á un pobre malalt, mes vell que pels anys, pels sufriments, y mentres sos companys de sala revían alguna visita de *llanut* amich, d'una esposa ó d'un fill, aquell infelis no tenia mes companyia que la dels sacerdots *Hermanitas y Hermanos* del Hospital, que inutilment treballavan per ablanir son cor, mort segons ell confessava, feya molts anys, á la fé católica, sens professar mes doctrina que la apresada dels corifeus y sectaris del liberalisme.

La despreocupació de sa esposa (civil) la conduhi á las últimas derrerías dels vicis mes denigrants fins á convertirse en constant parroquiana dels calabossos de l'alcaldia, ahon entre horribles blasfemias y asquerosa parla mes semblant als udols d'una fera que al llenguatge de una dona, hi passava las horas de sas continuadas borrarxeras.

Sos fills, també civils, dignes dexebles de esquilats mestres laychs, eran cada hu d'ells una verdadera víctima de la educació y bons exemples rebuts de tals pares.

A temps s'arrivá tan sols pera recullir per mediació d'una *llanuda* persona, la darrera de sas fillas en una de nostras casas de beneficencia, salvantla axí dels mals tractes que sa propia mare li donava al entregarse á sos repugnants excessos.

Suposo que haurán ja endevinat que aquell martir de la falsa llibertat no era altre que 'l manobre que mes de vint anys enrera havia proclamat la fi de la *llana*.

«Rocas Ruchs, Barbanys, Lasartes, Follets, Fantástichs y Companyia!! lliures sou, seguiv vostra via y escudats ab la tan cacarejada llibertat de impremta publiquen articles contra 'l clero y ordres religiosos, enganyant al poble y fentli veure que son los causants de sas desgracias! Exciten á la joventut sas passions ab grabats y escrits pornogrífichs, ensenyeuli descabelladas y utópicas teorías, tot ho creurá; puix l'havéu apartat de la única veritat que es Deu!... la hora es vostra.

Seguiu donchs vostra deshonorosa feyna, y ab las llágrimas de una multitud de familias, pasteu lo pa ab que manteniu las vostras. Mes ¡ay de vosaltres! lo día en que 'l poble s'adoni de qui sou y de 'l mal que li havéu fet fugir podreu llavors de Catalunya, mes no os escapareu per axó de la Justicia de Deu.

Corifeus y vilsexplotadors del liberalisme; quan ab la reacció expontánea y franca que en nostra honrada classe treballadora s'observa envers las salvadoras doctrinas del catolicisme puga rompre las abominables cadenas ab que esclaviseu sos fills, teniu per ben segur que os demanará rigo-rosíssim compte del número infinit de sas víctimas.

S. y S.

Los barrets de riallas

Alguns sers desocupats per passá temps, ó altres fins, fan colecció d'escarbats ó de xavos foradats sellos, goigs ó redolins.

A mi m'ha dat la fal-lera ben diferent que á n'aquests; y ab afició verdadera he cregut que millor era fer colecció de barrets.

Y tot m'ha anat vent en popa puix de formas incontables, n'he recullit una tropa, pero los barrets de copa, son de tots, los mes notables.

Ab paciencia y ab gran pena, al últim n'he arreplegat com una mitja dotzena que fan di, arronsant l'esquena,

¡Ay la mar! axó hem portat? N'hi ha un de baix ¡que dugué! y ara 'l tinch per casseroles y fins puch dir quasi be, per cossi de sabaté de posá en remull la sola.

N'hi ha un de gros, que quan lo treya era cosa fina y nova despres, jo mateix me'n reya ¡se sembla á la xamaneya del carril de Vilanova!

Lo tercer, es un molt alt, que sempre que 'l veig medito si s'sembla mes á un timbal á un canó, á un orinal ó á la capsa d'un manguito.

Lo que fa quatre, n'es un de dalt ample, y sens treball, qu'es prim de baix veus al punt com un embut cap per munt, ó be un'olla cap per vall.

Lo que fa cinch de la colla, acaba tot punxagut com de capil-lera ampolla, ó bé cap per munt, un olla y cap per vall, un embut.

Lo sisé, vaja, no passa, quasi al veurel, me fa pena, tant prim de baix, que n'es massa, es igual que una carbassa ó be un rellotje d'arena.

En las alas, cada qual te 'l gesto mes raro y nou grans y xicas, segons cal, n'hi ha d'Aguila imperial y de poll quan surt de l'ou.

Si semblants formas veyeu y passió de riure os fan, dels qui 'ls han dut no os burleu, que també los portareu quan ab lo temps tornarán.

Jo, de ma colecció feta, porto 'l que mes m'acomoda; los faig *passar la planxeta* y sens gasá una pesseta, axí vaig sempre á la moda.

† FRANCISCO DE SALES DE DELÀS

«PA QE SE LO KOMA EL OTRO»

QUÉNTO DE SPORT

(Acabament)

R

IDIÓS, remugava 'l pobre xicot; *esto no es un hombre, es un demonio*, y quasi be s'penedia de haver apostat aquella unsa, que, ab tants afanys havia pogut arreplegar, quan, al cap d'una hora de caminar va veure á terra, al bell mitj de la carretera, una bandereta de paper y un tros de canya clavada sobre un borrego de cavall, ab una inscripció que deya: *Pa el bruto que monta el burro*.

—*Mala bestia te lleve*, va murmurar nostre home al llegir aquell insult, —*cuando dije que este zán-*

gano es el demonio..... y apretant los tacons al valent ruch, va cobrar ánimos altre vegada tot fent petar las dents ab verdadera rabia.

Al esser aprop de Castellfullit, un peó caminer va preguntar al pobre aragonés si era 'l de la aposta, y en vista de que ho era, va cumplir l'en-carrech que li havia fet lo de la bicicleta dihentli que quan l'any vinent arrivés á Barcelona ja hi trobaria grá y palla preparats pel ruch y per ell.

Al sentir axó las dents de l'aragonés varen torná á cruxer de rabia y en lloch de donar grana al ruch com havia pensat, li va clavá una forta garrotada que 'l feu sortir de Castellfullit galopant com un cavall....

Al cap de mitja horeta que caminava y al esser á un serralet desd'ahon se descubreix un gran tros de carretera, vegé aturat al mitg d'ella un punt negrés com un grupo de dos ó tres homes.

Ab l'ansia de arribarhi va forçar la marxa del famós ruch de la Torre, poguent convencers ben prompte ajudat de sa vista privilegiada que efectivament, lo seu contrincant, en Banyeta, estava dret, al costat d'aquella máquina infernal axugantse lo copiosíssim suhor que de son front rajava ab abundancia, mentres dos pagesos li sostenian sa ferrosa y endiablada cabalcadura.

—¿Que haurá succehit?—pensá nostre home, boy animant sa cara un lleuger somris d'esperança, preguntantse ell mateix si tal vegada hauria caygut, ó fora qüestió d'alguna roda espatllada, ó potse ja donaba per perduda la aposta, puix devem advertir pels ciclistas y profans en tal art qu'axó llegixin que la carretera ahon nos trobem forma una terrible y continuada pujada desde Pons fins á Calaf, ab lo qual havia contat l'aragonés del ruch, pera defensa de la seva dobla de quatre.

Ab aquestas, quan anava á posarse á parlarli, s'arrenca altre volta l'endimoniat ciclista, dexant tan trastornat á ruch y rucayre, que aquell feu un bram desconsolador capaç fins de conmourer las pedras.

—No t'espantis noy, no temis, li digueren los del grupo, tan tost lo tingueren aprop; la victoria será teva.—¿Per qué? feu l'altre, que potsé se li ha espatllat la máquina?—La remáquina, contestaren abdos, y ben aviat quedá enterat ab certa satisfacció, de quanta importancia té pera un ciclista, pendre á Castellfullit una gasseosa ab ayguardent.

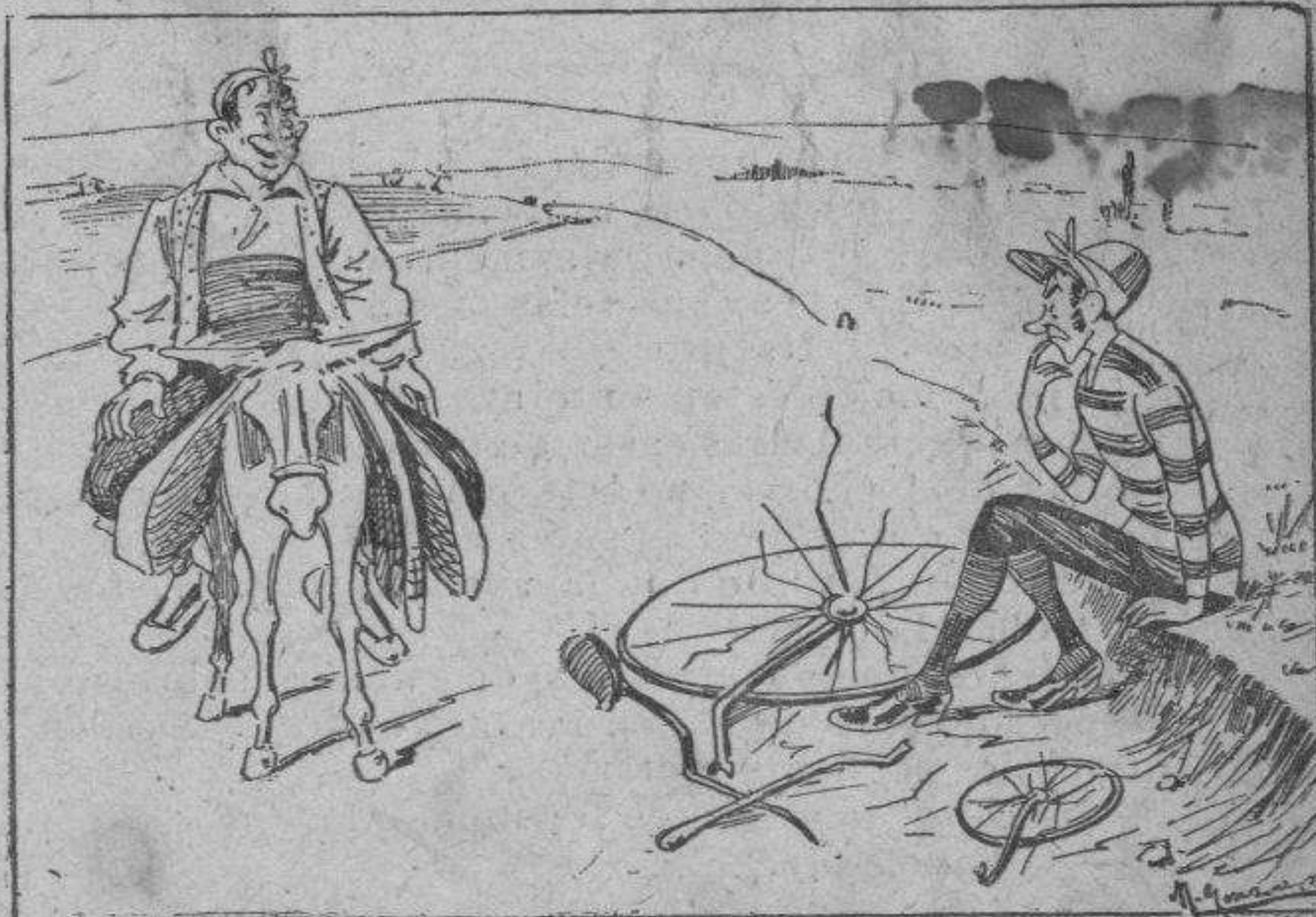
Efectivament nostre titiritero s'havía vist auxiliat per aquells dos pagesos que acudiren al escoltar los gemechs llastimosos que lliensava sota 'l pontet que atravesava 'l torrent de Moscarolas, creguts que s'tractava d'algun crim ó d'una desgracia; mes abans de descobrir ab sos ulls la pobre víctima, un altre sentit corporal los advertí de lo que s'tractava.

Aquesta noticia que ab abundancia de detalls (dels que 'n faig franchs á mos barretinayres,) calmá la curiositat del aragonés, li omplí al mateix temps lo cor d'ilusions, y donant las gracias als dos comparets proseguí sa marxa.

La realitat es casi sempre la trista enemiga de la esperança, y tal succehi en aquest cas, al mosso de la Torre de Ribelles al veurer que despres d'aquest succés, feya dos horas que caminava 'l pobre ruch sens veurer ni 'l mes petit rastre de titiritero.

No n'estava poch de penedit, lo pobre xicot, convençut de que havia fet la aposta ab lo mateix Lucifer, y seguia ab trista mirada las estretas roderas que aquest dexava impreses sobre la pols de la carretera, pensant, ab gran condol, del modo temerari com passava en poder del dimoni una unsa tan afanyada.

Axis entretinguda sa imaginació y ab las festas que de quan en quan feya á sa botija, que 'l Manel havia omplert de molt bon vi, y efecte dels ardorosos raigs de sol que queyan sobre son cap, va venirli tan dolça són, que va dexar lo ronçal sobre 'l coll del ruch mentres ell anava pesant figas.

De prompte la bestia se li para fent un moviment d'espant que desperta al aragonés; se trobava ja, al mateix dret del forn del ciment, una hora abans

d' arribà a Calaf, y va veurer allí terra, un manyoch de ferros y rodas, mitj torsats y trencats, y assegut sobre un marge, ple de nyanyos y berdanchs, l' amo d' aquells ferros, que abans eran un velocípedo, ó sia lo *titiritero*, que havent seli afluxat la maneta de la màquina quan menys pensava, 's trovà al fons d' un barranch de ahon per haver invocat a Sant Antoni ne sortí ab vida.

Al veurel tan trist y avergonyit, l' aragonés, pensà que s' havia trencat la espinada, y li oferí 'l ruc per arribà a Calaf, lo que rebutjà l' altre agrahintli la oferta, pero al reparar que no havia rebut gran dany esclafeix a riure lo mateix que si 's tornés boig, y xano xano va arribà a Barcelona pera guanyar la aposta.

Los diaris n' anaren plens, de tan interessant aventura, que ensenya que ningú per poderós y rich que sia, ni per encumbrat que 's vegi, pot riurers d' un pobre, sens exposarse a que rebi, com lo *titiritero* de marras, una forta y merescuda llissó.

Contan las crónicas, que quan aquest feya mitja horeta que caminava ab los ferros al cell, suhant, cansat y esdernegat, va veurer al mitj del camí una *cosota* lletja y fastigosa y en ella clavada una bandereta que duya escrit ab llapis y ab mala ortografía aquesta inscripció: *Pa qe se lo koma el otro.*

MUSTAFÀ-XIULETS DE FUSTA BLANCA.

CANTARS, EPÍGRAMAS

Y COSAS QUE NO SON EPÍGRAMAS NI CANTARS

*A orillas del Manzanares
me puse a considerar
la cara que tu farías
sense orelles, dents, ni nas.*

*Cuando canto por la noche
bajo el pie de tu ventana
no 't pensis que ho faig per tu,
es per fe 'm passà la gana.*

DOCTOR DIPTONGO.

UN POETA

Cada dia omplint quartillas
epigramas y sonets
tots los dias fent idilis
y molts dias sens quartets.
Sols lo dia que las Musas
li puxan l' enteniment,
aquell dia guanya quartos
per pogué menjà calent.

J. ROBERT P.

Era l' Eloy, un bon noy
ab modos y educació
mes avuy lo pobricó
se troba boig a St. Boy.
¿De qué li pervé a l' Eloy
aquest mal que 'l seny li arrasa?
Es perque va entrà en sa casa
cert blat pudent y asquerós,
que 's eria en lo camp verdós
y malsà de *La Tomasa*.

L' ANXANETA DEL XIQUETS DE VALLS.

CONTRA-REFRANS

*Si vols estar ben servit ves a un hôtel de primera.
Qui no adoba la gotera senyal que no 'n te cap.
Lo qui jau y no treballa, no deu tenir res que fer.
Qui 't vol be, 't farà plorar, y qui 't vol mal, te farà
gem-gar.
Com mes petita es la nou, mes poca teca hi ha dintre.
Qui corrent sembra, deu tenir molta pressa.
Qui no va dret, senyal qu' es garrell ó geperut.*

L' ARANYA Y LO DOLOR

OTHOM sab que la aranya no sol fer niu en una casa de senyors, sino que regularment acostuma preparar sas telas en un abandonat estatge.

També molts están enterats de que 'l dolor es molt respectat en las casas de senyors, y ben poch en las dels pobres, mes la causa, tal volta son poch los qui la deuben saber.

Veus aquí, qu' un dia, la aranya, tot passejant-se, trobà al dolor.

Després de las paraulas de rúbrica sobre son respectiu estat de salut, l' aranya dirigeix a son amich los següents mots:

— Escolta, hauriam de fer un cambi.

— ¿Qué vols dir?

— Vull dir, que tú 't trasladis a ma casa, y jo a la teva.

Ja veurás, continuá, jo, a casa, de cap manera puch estarmhi perque no 'm tenen mica de res-

pecte. Figúrat que arriba la minyona; lo primer que fa, es agafar los espolsadors, y pim pam, pim pam, cols a la meva esquena; si ve la filla dels senyors, fa lo mateix; si es la senyora, igual me passa; es a dir, sempre soch jo la que rebo.

— Axó ray, digué 'l dolor; si vols, avuy mateix ja podém cambiar.

Mira; jo m' estich ab un pastor que tot lo dia corre que correrás, y com jo l' he de seguir arreu, me fa cansar en extrem.

L' aranya y 'l dolor cambiaren de domicili, passant aquest a una casa de senyors ahon habitava la primera, y aquexa passà a la cabanya d' un pastor hon lo dolor antiguament s' estatjava.

Al dolor, desde que s' efectuá lo cambi, jamay li ha faltat cap medicina, unas vegadas li han fet las fregas d' en Pere, altres las de 'n Pau; un dia proban las d' en Berenguera, l' altre practican las d' en Nicolau.

En quant a la aranya, se troba lo mateix que si fos a Xauxa. Una tela inmensa, graciosament atapahida de centenars de moscas, que als hermosos raigs del sol, s' hi reflectan mil colors de capritxosos tons, coronan la rónega y antigua cabanya del pastor, que no s' ha cuydat de molestarla un sol instant.

Heus aquí explicat ab quatre paraulas, lo perqué 'l dolor es tant respectat en las casas dels senyors, y l' aranya, buscant la tranquilitat, sol fer son niu en las casas miserables.

Arreplegat per

CRISPI, CANYAS Y CANYETAS.

ENDEVINALLA

No es mistich, ni bo, molt mústich
y apegalós més que 'l mastich
fa tanta c. c. es tan rustich
que parlá ab ell es un cástich;
a la Campana, ab sarcástich
y burro estil, humorístich,
escriu, ¡mentint que fa fástich!

Vilanova d' Escornalbou.

LO CORRESPOSAL.

Se donará un premi, consistent en un bonich cromo, al primer vehi de Vilanova d' Escornalbou y sa comarca, que endevine qui és.

A LA VORA DEL FOCH

Un jove, 's presenta a casa d' un mestre d' estudi y li demana que l' ensenyi be, fins que arribi a ser mestre.

— Escolti; li diu l' altre, ¡ja te bonas condicions, vosté, pera serho?

— Prou, contesta l' aspirant, figuris que puch arribar a passar sis dias sense tastar res.

— Hola, Antónet, diu que vols ser de Ajuntament en aquestas eleccions?

— Sí, noy, sí; ja estich cansat de pagá 'ls consums pels altres.

— Si no t'ens bons empenyos, no 'n sortirás pas.

— Mira, fins tinch la capa y 'l rellotge empenyats.

— ¡Marieta!

— ¿Que mana, senyora?

— No 't donas vergonya de 'o plenas de pois qu' están las cadiras de la sala?

— Senyora, no té res d' extrany ¡no veu qu' encara no s' hi ha assentat ningú!

Telegrames

Arenys de Mar, 8, 3 t. — Preparatius fa totbom — per nostra festa major — que 's celebrará en honor — del molt gloriós Sant Zénon. — Creguin que serà molt lluhida — bons oficis, professó — grans fochs, illuminació — y las diversions sens mida. — Forasters que aquí vindreu: — s' os rebrá ab maneres finas — veureu molts barretinas — d' alló brut no 'n trobareu — puix com *Arenys* es molt net y no s' hi crian *pavanas* — crema *Esquellas* y *Campanas*. — Y ara prou.

CANTA CLARET

Burdeos, 4, 5 m. — En la «Exposició» que ha tingut lloch derrera, ha guanyat lo primer premi de la secció agrícola, un propietari catalá, per un sach de garrofas recullidas entre 'l *Diluvi*, *Esquella*, *Campana* y altres periódichs tan plens de fems com aquest, a qual circumstancia diu que s' atribueix la grandaria del fruyt.

Examinadas tals garrofas, diu que hi há tres punts, una esquadra y un compás, marcats a cada una.

T. FEU LULLVIU.

San Feliu de Buixalieu, 10, 12 m. — Desitjós de conexe al enllustrat (ab llustre de botas, ey,) rechábronsal de la Campana d' en Calsas, pera sentirlo bramar desd' aprop, vaig arribar a aquest poble, y efectivament, un dels vehins mes seriosos formals y dignes me 'l va ensenyar y presentar del següent modo. ¿Veus, me va dir, aquell ruc que pastura al mitj d' aquell camp d' aufals? — Prou, y que tregina un parell d' orellassas com dos campanas, vaig contestarli. — Donchs encara mes grossas son las d' ell. — Repara aquell tossino (parlant ab perdó), de mes enllá? — Prou. — Donchs molt mes ho es ell. Vol saber la seva vida y miracles? — No, per avuy no. — Donchs lo dia que la vulgas publicar, compendrán quin valor tenen los brams de semblant sabi. — Entesos.

UN ESQUILADOR.

S. Feliu de Llobregat. — Lo diumenge 16 del passat Juny, ab escándol dels católichs, va passejar pels carrers d' aquesta vila, lo senyor Mestre del Ateneo, que sortí a fer un dia de camp ab sos dexebles, exint de la població als acorts de desafinada orquesta, que tocava la *Marsellesa* y l' *Himne de Riego*, ab uns quants enmascarats al devant de la colla, y retornant al vespre ab la mateixa forma. Per avuy farem quatre preguntas: ¿Donchs la Diputació 200 \$ anuals pera sosteniment de tal mestre? ¿n' hi afegeix 40 ó 50 l' Ajuntament conservador? ¿s' ensenya als noys, en tal escola, la Doctrina Cristiana y ab ella, de santificar axís las festas? y última ¿podria enviar la Diputació un agrimensor pera pendrer la mida de las orellas dels dexebles d' un mestre tant esquilat? Esperém la resposta.

ULLVIU.

TRENCA-CLOSCAS

Geroglífich

∴
Juliol
O N
LO LO LO
Juny
I I I
+ lo lova
D A
LLS

J. PERE SÉCH.

Targeta

A. de LISA

LLORET

Formar ab aquestas lletas lo titol d' una aplaudida pessa catalana.

J. M. RIBAS PUIG.

Soluciones als trenca-closcas del número prop passat:

Geroglífich: A una sastressa suissa, sastre suis.

Geroglífich numérich: Francisquet.

Targeta: Lo Contramestre.

Rombo: C — Coll — Colón — Lloch — n.

CORRESPONDENCIA

Anton Saltiberi: lo pensament es bó, pero resulta un xich contós y massa estirat. Mirarem d' arreglarho. — R. Barret y Sombrero: lo qu' envia no fa prou 'l pes. — Miquel Mas y Torras: la bona voluntat no basta; es precis quelcom mes. — Matito, fill de Tortosa: anirá 'l seu cantar. — Angel Viola y Poncell: massa *bressol*, massa *rosa*, massa *ancells*, massa *cantar*, y 'l qu' envia ab tantas *massas*. no ho podem aprofitar. — V. T.: aniran los refrans que envia. — Crispi Closquetes y Ganivets: al torn. — M. M. y Se...mitjana: vaig examina 'l *contrat*, me 'l vaig menjá cuyt al ast, mes no 'm satisfé la gana. — Pere sense por: Que diu ¿que no entén la manera de enviar los originals a nostra administració? Miri, agafa un sobre y talla las quatre puntas, a dins hi fica la poesia ó prosa que 'ns envii; ab la punta de la llengua mulla la goma del sobre y 'l clou. Després agafa una ploma, la suca ab tinta y escriu, si tan vol, ab castellá, Original de imprenta; a dalt: dessota; Sr. Director de la Barretina, Calle de Barbará, 16 bis, entresuelo. Barcelona, y finalment y enganxa quatre sellos de 1/2 de centim, ó sia un centim, la tira al correu y llestos. Vosté s' ha estalviat catorze centims y nosaltres cinch del carté, total: dinou centims cada vegada. — Un parent del Cucu: los epigramas massa forats, las voras del foch ó prenent la fresca, com ab molta gracia diu, lo mateix. La ortografía va bastant be. No 's desanimi. — Ball-Manetas: molts mercés dels refrans; aniran. — B. M. Font: al torn. — Lo cantayre de Tagastet: vosté es un trunfo per LA BARRETINA, treballi mes, puix (y no puix com escriu vosté) hi te gracia. — Lluís Soubourg: la Rondalla resulta difusa y llarga y per lo tant pesada.